

Ἐρωτεύθηκα σάν βρωμόπαιδο, ἔπεσα στὰ γόνατα... Τρεμοῦλα πιά-
νει τὸ σῶμα μου... (Σκαιοῦς). Σᾶς ἀγαπῶ! Εἶχα, βλέπετε, ἀνάγκη
νὰ σᾶς ἀγαπήσω! Δέν φθάνει ποῦ αὔριο ἔχω νὰ πληρώσω τόκους,
ποῦ ἄρχισε τὸ θέρισμα, ἀλλὰ μοῦ ξεφυτρώσατε καὶ σεῖς... (Τὴν
λαμβάνει ἀπὸ τὴν μέσην). Αὐτὸ ποτὲ δέν θὰ τὸ συγχωρήσω στὸν
ἑαυτὸν μου...

ΕΛΕΝΗ. Φύγετε ἀπ' ἐδῶ! Κάτω τὰς χεῖρας! Σᾶς... μισῶ!
Μο-νο-μα-χι-α! (Παρατεταμένον φίλημα).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΛΟΥΚΑΣ μὲ πέλεκυν, ὁ κηπουρὸς μὲ δίκρανον,
ὁ ἀμαξηλάτης μὲ ξύστρον καὶ ἐργάται μὲ πασσάλους.

ΛΟΥΚΑΣ (βλέπων τὸ ζεῦγος φιλούμενον). Ἄγιοι Πάντες! (Παῦσις).

ΕΛΕΝΗ (ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς). Λουκά, εἰπέ ἐκεῖ στὸ σταῦλο,
νὰ μὴ δώσουν σήμερα διόλου κριθάρι στὸν Τολμηρό.

[*Ἀὐλαία.*]

ΚΩΝ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν μικρῶν.

Ἡ μαμά. — Ποτέ, παιδί μου, νὰ μὴν ἀφίνης γιὰ
αὔριο ὅ,τι ἤμπορεῖς νὰ κάμης σήμερα.

Ὁ μικρός. — Καλὰ λές, μαμά: τότε λοιπὸν δόσε
μου νὰ φάω σήμερα ὅλες τῆς καραμέλες ποῦ μοῦ
φύλαξες γιὰ αὔριο!...